

NOVELL

Bögar

möts

Roy Panen

Noveller

Från:

Vill va me dej : Längtan

- 1 Självmordsförsök 1-7 39 s.
- 2 Avslöjad bög 8-14 47 s.
- 3 Vuxenmobbing 15-24 40 s.
- 4 Urspärning 25-28 24 s.
- 5 Missflyt 31-37, 39-42 53 s.
- 6 Dubbelliv 29-30, 38, 44-50 40 s.
- 7 Våldtäktsförsök 51-55, 60-64, 73-77,
86-89, 91 77 s.
- 8 Heterokärlek 56-59, 65-72, 78-85, 90,
119-123 96 s.
- 9 Barnmobbing 92-118, 140-145 134 s.
- 10 Bögar möts 43, 124-139 59 s.
- 11 Komma ut 146-149, 156-160 56 s.
- 12 Fostraren 150-155, 161-170 74 s.
- 13 Bögkärlek 171-188 82 s.

Information

Noveller

Vill va me dej : Längtan, har gjorts om till tretton noveller.

Hela boken finns med bland novellerna. Texterna har inte gjorts om och är i sitt original.

Novellerna ligger i en nummerordning som någorlunda följer originalbokens linje av innehåll.

Med hjälp av dessa tretton noveller kan läsaren få en god inblick över vad originalboken handlar om. Och man kan enkelt välja att läsa fristående delar av boken.

A dramatic sky with a bright sunburst breaking through dark, heavy clouds. The sun is positioned in the center, creating a strong lens flare and illuminating the surrounding clouds with a golden glow. The background is a deep, dark blue, suggesting a clear sky above the cloud layer.

Vill va me dej

Längtan

Roy Panen

Roy Panen
Bokförlag

ROY PANEN -
NOVELLER
LÄNGTAN
Bögar möts

Information

NOVELLER LÄNGTAN Bögar möts (10)
2022

Hämtad från: Vill va me dej : Längtan (1)

© Roy Panen 2015

Roy Panen Bokförlag, Sollebrunn

www.panen.se

roy@panen.se

Omslagsfoto: Sol bakom moln, Roy Panen

Omslag: Roy Panen

ISBN 978-91-89769-22-9

Denna bok skyddas av upphovsrättslagen.

Hej!

Kanske är du en av dem som föredrar kortare berättelser, noveller.

Min romanserie Vill va me dej, är en serie på sju böcker, men som innehåller ett antal kortare och avslutande berättelser. Kanske kan dessa vara ett alternativ för val av läsning, och att du senare vill ge dig på att läsa hela serien i sin fulla längd.

Genom serien får du läsa om massor av händelser, som har en koppling till varandra och med det hänger ihop, med flera röda trådar: kärlek, homosexualitet, synskada, gudstro, och en vilja av stål.

Men serien handlar också om självmordsförsök, självskadebeteende, mord, misshandel, våldtäkt, våldtäktsförsök, mobbning, rasism, homofobi, och mycket mer.

Och hela berättelsen får ett stort och pampigt avslut i bok sju.

Denna novell Bögar möts handlar om Kim och Daniel, hur ett intresse för varandra uppstår, och vart detta tar vägen. De hamnar i ett problem på stan, och Kim blir vilsen i sitt

enorma intresse för Daniel.

Baksidestext

Daniel och Kim träffar på varande på stan och Kim blir som förälskad i honom. Han tycker Daniel är så vacker och han gör flera försök att uppvakta honom lite diskret.

I en klädaffär hjälper Kim Daniel att hitta rätt storlek på ett par jeans. Och när Daniel klär av sig i provhytten och visar upp sig halvnaken, blir det för mycket för Kim. Han råkar välta omkull ett helt klädställ.

Kim känner att han går för långt i sin nyfikenhet och tillgivenhet till honom. Och han kommer att tänka på alla problem med Camilla, som han precis klarat av.

Han drar sig ur och lämnar Daniel.

Daniel blir besviken och nedstämd.

Resten av dagen funderar de båda på deras möta i dag. Kim känner en enorm tomhet över sitt beteende att dra sig ur, och Daniel hade gärna velat lära känna Kim mer.

43 Möte med synskadad

Kim och Daniel, centrum

Kim står vid sin cykel och funderar. Efter en stund börjar han bli osäker på om det verkligen är nedanför trapporna i Commercehuset som de bestämt träff. Kanske har Johan fattat fel. Eller har han själv missförstått ... Det har hänt tidigare att de träffats inne på centralstationen eller utanför taxistationen.

Han bestämmer sig för att ta vägen där om, för att försäkra sig om att Johan inte är där och väntar.

Leder cykeln och promenerar genom Helenaparken. Går ikapp med en synskadad kille som svänger och klappar en vit käpp i marken framför sig. Killen är blöt och vattnet klafsar om honom när han går. När Kim kommer upp bredvid honom vill han vara artig och spontanhälsar på honom:

–Hej! Du ser blöt ut. Har du varit å badat?

–Hej ... ja, det kan man säga, svarar Daniel

lite moloket.

Kim tittar på honom. Han är så fin, så söt och med en underbar charm.

–Var nånstans då?

–Där borta, i fontänen, säger Daniel och pekar bakåt över axeln med ena tummen.

–Fontänen? Seriöst ... du skämtar.

–Nä ... på fullt allvar.

–Va coolt! De måste ja testa nån gång.

Kim gör Daniel sällskap fram till taxi-stationen. Han kan inte låta bli att studera hans muskulösa och sexiga kropp. Tycker han är något i hästvåg snygg. Fram till taxistationen småpratar de lite om väder och vind. Daniel får en taxi nästan direkt. De båda tackar för en trevlig pratstund och tar adjö.

När Kim inte ser röken av Johan, vare sig på det ena eller andra stället, cyklar han hem igen.

Hemma vandrar han oroligt runt i lägenheten. Tänker på hur han ska få Johan ut ur sitt liv och få honom att acceptera hans nya val av liv och livsstil.

Stannar upp framför fönstret i köket och kikar ut över trädgården. Säger för sig själv:

–Han har en av mina dörrnycklar. Den måste ja begära att få tillbaka.

Sedan står han och pratar med sig själv en stund, om hur han ska uppvakta Camilla och få henne att bli nöjd och tycka om honom.

Han fixar lite lunch. Under tiden som han väntar på riset som kokar sitter han på en köksstol och funderar. Funderar så hårt att han får huvudvärk och måste hämta en värktablet.

Under tiden som han äter kommer han fram till att det är bara han som bestämmer och har rätten att själv bestämma över sitt liv. Det som han gör är hans val och för honom det enda rätta.

PÅ VÄG ATT MÖTAS IGEN

124 Bröllops- inbjudan

Kim, hemma

Det är måndag. Kim har arbetat på bageriet sedan klockan tre i natt och är nu hemma igen vid ettiden på dagen. På köksbänken ligger ett inbjudningskort med inbjudan till hans systers bröllop.

Han tar ett äpple, sköljer det under kökskranen, plockar med sig inbjudningskortet och går och lägger sig på sängen.

Äter äpplet, tittar på kortet och funderar.

Under större delen av helgen har han haft tanken i huvudet: Om han ska gå på syrrans bröllop och med det behöva stöta ihop med sina

föräldrar igen. Fast han kan ju ignorera dem genom hela bröllopsvistelsen. Eller ska han undvika bröllopet och låta fiendskapen kallt få fortsätta. För egentligen bryr han sig inte längre om henne heller. De enda i familjen som han fortfarande bryr sig om är sina systrar i Göteborg och Melbourne.

Och lillsyrran, som inte har ställt upp på honom eller ens gjort något försök att stötta honom under alla hans helvetes år där hemma, vill nu bjuda honom på sitt bröllop. Det känns lite som ett skämt.

Inbjudningskortet är ett fint kort med ett brudpar på framsidan. Han fick det med posten i fredags. Och vilket bröllop det skulle bli – med en massa folk från sekten. Nej, detta kan han klara sig utan.

Han har ringt systemen i Göteborg, och hon har planer på att gå. Och han tänker: Kan hon gå så kanske även han kan, eller ...

Hemma hos Per och hans pappa har Kim haft en diskussion om detta. Men både Per som hans pappa tycker att den här chansen är inget att ha. Det är inte värt något. Rena skiten med allt. Inte ens ett bröllop kan skyla över och göra det förgångna bra igen. Det är fullständigt dött

lopp, menar de.

Men samtidigt säger de att de stöttar honom i det beslut han tar. Vill han gå på bröllop, så står de gärna bakom honom i det. Och hur det än i så fall går och vad det än får för utväg, ska han veta att de står helt på hans sida. De ställer upp på honom, som de har gjort hela tiden sedan fyra år tillbaka. Fast egentligen – i själva verket har de ställt upp på honom ända sedan högstadiets början och då som Per och han börjar i samma klass i sjuan. De har nu känt varandra i hela åtta år.

Men om han ändå väljer att gå på bröllopet tycker Per och hans pappa att det i så fall är en bra idé om Camilla vill gå med honom. Hon kan bli en fin trygghet och stöttepelare för honom.

Och nu, så här långt har han bestämt sig, om han ska gå på bröllopet ska det vara tillsammans med Camilla. Och bröllopet är tredje söndagen i augusti, om lite mer än en månad.

Kim äger ingen kostym, men får låna en snygg stålblå av Pers pappa. Han får också låna en röd och blå slips med brokigt mönster. Om det nu är tillåtet att bära slips på bröllopet. Fast det är nog inte hans pappa som bestämmer det, och det är säkert brukligt att ha slips på en sådan

högtidsdag. Han har aldrig tidigare varit på något bröllop och har ingen bra koll på vad som gäller eller är tillåtet.

Han vet att jeans och tröja inte blir någon hit på bröllopet. Fast egentligen har han nog lust att bara vara helt vardagsklädd, men vilket nog inte passar sig.

Hur som helst, om han nu ska bli den ende bland männen som bär slips, ska det väl vara tillräckligt för att reta och uppröra samslingen, inte minst pappa, och det får väl räcka så.

Det som fattas till hela hans klädsel är ett par nya skor. Svarta lågskor blir bra till kostymen. En ny vit skjorta har han redan, som är snygg.

Bara minsta tanken på bröllopet gör att det pirrar i magen. Men ännu har han inte riktigt bestämt sig. Kanske borde han gå. Förutom Camilla så har han då också systemen i Göteborg. Om hon inte hinner ändra sig och avstår från festligheterna.

Han har inte helt bestämt sig för att gå, bara hans ena halva har det, och nu har han att vänta på om den andra halvan också ska ge med sig. Mer och mer känns det som det börjar luta smått åt det hållet. Men när det gäller honom, kan han komma att ändra sig många gånger fram till

bröllopet.

Camilla säger att hon gärna följer med honom och blir hans sällskap, men att hon inte planerar något förrän han är helt säker på att han vill gå. Hon säger också att det räcker om han har bestämt sig en vecka innan. En fin och passande klänning ska hon säkert få tag på till dagen för bröllopet.

125 Ärendet till
postkontoret

Kim och Daniel, centrum

Efter jobbet är Kim hemma bara en kort stund och äter några piroger som han värmer i mikrovågsugnen. Han är mycket trött i hela kroppen och sömrig i ögonen. I går kväll hann klockan bli mycket innan han slutligen somnar. Bara några timmar sömn hinner han få innan väckarklockan ringer vid kvart över två.

Han tuggar i sig den sista biten av pirogerna, gnuggar sig i ögonen och skyndar sig att

komma iväg till stan.

Tar cykeln ner till centrum för att hitta ett par snygga skor till kostymen.

Svänger förbi postkontoret, då han har en brådskande räkning som behöver betalas. På postkontoret är det som vanligt vansinnigt långa köer. Det är inte till någon större hjälp att det finns könummersystem, när det oftast bara är ett par kassor öppna och som i bästa fall jobbar effektivt.

Ibland ska det pratas och förklaras mellan kund och postbiträde, om sådant som för en annan känns självklart: ”Kan ja få besvära om legitimation. Du måste skriva under på strecket där nere på blanketten.”

Ibland kan väntetiden vara längre här inne på posten än inne på systembolaget, där femton, tjugo minuters väntetid kan kännas kort.

Han får vänta i tjugo minuter på att få betala sin räkning.

Daniel gör sig i ordning för att gå på stan i dag tisdag. Han ska göra ett nytt försök att köpa de där byxorna och eventuellt en T-tröja, om han hittar någon som han vill ha.

För mer än en vecka sedan var han på stan

för att köpa byxorna, men ångrar sig plötsligt när han är på väg till kassan för att betala. Han drabbas av missunnsamhet mot sig själv och tänker att han är alldeles för krävande och bortskämd.

Hemma förvånas mamma av hans infall och ber honom sluta upp med sådana tankar. Hon kramar om honom och säger att det är klart att han ska ha de där byxorna – och en ny tröja. De har ju bestämt så.

Och dagen efter är han på nytt på väg till stan och affären. Men till hans stora besvikelse finns inte hans storlek kvar. Dem har nu någon annan typ varit där och roffat åt sig. Han blir sur, skiter i allt och vänder hem igen.

Hemma försöker mamma övertala honom att hitta ett par andra byxor, som kanske säkert duger lika bra, utan framgång.

Men så efter en vecka, när affären annonserar i tidningen om ett nytt parti inkomna jeans, som dessutom är nedsatt pris med en hundring, bestämmer han sig i dag för att åka och göra ett klipp.

Mamma kör honom innan hon åker till jobbet. Släpper av honom på samma vanliga plats ute på postkontorets parkering. På något

vis tycker han det är bäst att bli avsläppt där. Det är lättare för honom att orientera sig fram på stan med denna plats som utgångsläge. Det är heller inte lång väg till taxistationen härifrån, om han får ett infall och vill hem igen.

I dag är det ännu varmare i luften, än i går och under hela helgen. De har sagt på radion att det i dag ska bli värmerekord på upp till trettio grader under dagen.

Daniel har försökt klä sig efter vädret i dag. Han har ett par marinblå bomullsshorts, ljusgrön, kortärmad skjorta och sina vinröda seglarskor på fötterna. Mobiltelefonen har han hängande i ett fodral i livremmen. Det liknar lite ett hölster.

Han fäller ut sin vita käpp, säger hej då till mamma och stänger bildörren.

GALEN BILFÖRARE

126 Möts igen

Kim och Daniel, centrum

Kim kommer ut från postkontoret, låser upp sin gamla mörkröda herrcykel och börjar promenera bort mot vägkorsningen i hörnet av Helenaparken. Han tittar på en kille med blindkäpp som står intill vägen och ser ut att vilja gå över.

–Du kan gå över, de är fritt nu! ropar han till killen.

Daniel hör någon en bit bort som vill hjälpa honom. Han tar ett par steg ut på vägen, men hör en bil komma i snabb fart.

Kim ser hur en sniken bilist, som tycks tro att han är viktigast av allt och alla och kan göra som han vill, bara sniker killen med käppen och skrämmer upp honom på trottoaren igen. Det

gör Kim riktigt förbannad.

–Dessa förbannade bilar! Vänta, så ska ja hjälpa dej över ...

Han parkerar cykeln på trottoaren och går fram till killen för att hjälpa honom över vägen som är enkelriktad.

Känner igen honom från den dagen då han mötte honom en bit från fontänen. Och han tittar på honom, på denna läckerbit. Ögonen dras som magneter till honom och det vattnas i munnen.

Han tänker: så här snygga killar finns inte, inte i verkligheten i varje fall, bara retuscherade på bild. Men den här så farligt snygge kille är hundra procent i verkligheten.

Han gnuggar sig i ögonen och nyper sig i armen. Men nej, det är på riktigt, han sover inte.

Han tittar på killens muskulösa och smala kropp. Den lilla runda rumpan. Ögonen följer linjerna i det vackra ansiktet, näsan och de sexiga konturerna kring munnen. Killen har också grymma solglasögon, och när han ler sött mot honom blir han alldeles knäsvag.

–Förresten, vi har visst stött på varann en gång för ett par veckor sen.

–Ja, ja tycker ja känner igen din röst. Daniel

heter ja, Daniel Olsson.

Han sträcker fram en hand, och Kim skakar hand med honom.

–Hej, å ja heter Kim Berggren.

Det blir tyst mellan dem. Ingen verkar komma på något att säga. Men så tar Kim initiativ och säger:

–Så du har ärenden på stan, du. Har du också varit på posten?

–Nä, ja har fått för vana att kliva ur bilskjutsen utanför posten, å när ja ska hem går ja som oftast bort till taxistationen å tar en taxi därifrån. Men nu är ja på väg att köpa ett par byxor.

–Själv är ja på väg att kolla på ett par nya skor. Kom, Daniel, så ska ja hjälpa dej över vägen.

–Tack, va snällt.

127 Närpå överkörda

Kim, Daniel och bildåre, centrum

Kim lägger handen på hans axel, och de tar några kliv ut på vägen. Men de hinner inte längre än över halva vägen när det kommer en röd, liten sportbil, med nedfällt tak och dundrande popmusik på stereon, i full fart mot dem. Och den bromsar så det skriker i däcken.

Det är på ett hårsman att bilen inte kör över dem. Den stannar precis intill sidan och framför benen på Kim. Hade det gått riktigt illa hade den kört av dem benen, från sidan, och om bildåren inte hunnit stanna i tid.

Kim blir så skrämmd att han blir helt chockad. Daniel frågar vad det var för däckstjut.

–Vänta lite ...

Kim släpper taget om hans axel och vänder sig om mot bilen, och i ett värsta utbrott vrålar han ur sig sin ilska mot bilföraren.

Med förskräckelse tittar bilföraren på honom och blir också skrämmd av händelsen och sin

ouppmärksamhet. Men nu blir han än mera skrämnd av Kim som hotfullt spottar och fräser ilska tillmälen. Orden sprutar likt en högttryckstvätt, förgörande mot honom.

Kim tänker: Om detta utspelat sig i Afrika hade han varit ett lejon som nu hoppar upp i bilen och sliter honom i stycken. Men mannen kan skatta sig lycklig för att han varken är ett hungrigt lejon eller på något sätt fysiskt våldsamt i sin läggning. Åtminstone inte i normala fall.

Och när chocken lägger sig sätter denne man, som är i tjugofemårsåldern, snygg, med brunt, kort, bakåtkammat hår och bär solglasögon, snart igång med att tuta. Han slår hamrande på tutan och skriker:

–Flytta på er, idiotjävlar! Ur vägen för fan!

Daniel står bredvid Kim på vägen och lyssnar. Försöker få en bild av vad som händer. Han blir imponerad över hur sin hjälparkille brusar upp och verkar vilja läxa upp mannen i bilen. Bara han vet vad han gör. För mannen i bilen verkar otäck.

Men när Kim inte gör som han säger, utan istället kliver fram och ställer sig än mera ivägen för honom, höjer han insatsen och gasar

och rusar otäckt med motorljudet, i ett försök att skrämma bort honom.

Daniel hör Kim skälla på mannen i bilen, hör först hans röst försvinna bort, för att sedan bli tyst. Det som hörs är mannen som skriker ut sin ilska och ljudet från en rusande motor. Detta gör honom orolig, plus att han känner att han står själv ute på vägen, vilket också får honom att inte känna kontroll.

I huvudet ringer en varningsklocka, och han går tillbaka upp på trottoaren. Han börjar förstå vad det är som försiggår och känner sig rädd. Vill veta vad som händer.

–Kim, va är du? frågar han och känner att han står intill en cykel. Kims cykel. Du är väl inte kvar ute på vägen?

–Jo, Daniel, ja är här borta på vägen. Ja tänker kräva en förklaring å en ursäkt av den föbannade bildåren.

Han känner sådan vanmakt när han hör hur motorn varvar högt, att killen snart ska komma emot honom med en rivstart. Hör en röst inom sig som säger åt honom att flytta på sig. Men tänker i nästa sekund: Aldrig i helvete att han flyttar på sig.

128 utmanar mannen

Han blundar och börjar sakta gå framåt med stegen mot bilföraren, som har backat några meter. Hela situationen känns farlig, skrämmande ... och han är livrädd. Men för de här vansinnigheterna vägrar han bara att visa sig rädd.

Samtidigt som han går väntar han på rivstarten som kan komma att göra det väldigt olyckligt för honom.

Bilföraren backar ytterligare en bit. Snart är det runt tjugo meter mellan bilen och honom. Kim tänker att antingen fegar den jäveln ur eller så har han något nytt i kikaren.

Bilföraren rusar med motorn, som att han står startklar på racerbanan och väntar på startskottet.

Men så kommer rivstarten och Kim kniper ihop med hela ansiktet. Blundar och håller andan. Blir stel som en pinne i hela kroppen. I nästa sekund hör han en starkt brummande

motor och sedan ett våldsamt däcktjut framför sig.

Bilen gör åter igen en tvärnit alldeles intill. Han öppnar sina ögon och ser den stå en halv meter framför honom.

–Gud, de va nära ..., säger han med en stor suck och tittar mot bilföraren som ger honom en käftsmäll i ett hånfullt leende.

Nu får Kim ännu ett utbrott och svär ilsket mot honom. Samtidigt lyfter han sin högra fot och sparkar med hälen sönder bilens ena strålkastare som är uppfälld ur motorhuven.

Strålkastarna ser ut som två ögon som går att fälla upp och ner.

Lyktan går sönder i en väldig smäll. Och han tittar nu lika hånfullt tillbaka på bilföraren. Hoppas med detta få lite respekt tillbaka. Kanske kan detta få honom att stänga av bilen och komma ut, våga möta upp och ta ett snack kring händelserna.

Men nej, allting verkar istället bara bli värre och konflikten tycks hela tiden trappas upp.

Han kan se stora blixtar slå från bilförarens ögon, och han ser mycket arg ut. Men kanske har han nu förstått och tar sitt förnuft till fånga.

Men dessvärre, som om inte all redan gjord

skada var nog, börjar han istället än en gång backa en bit och rusar ännu mera med motorn. Och som i ett anfall kommer han sedan i full fart mot honom igen.

Men han gör ännu en häftig bromsning och nitar precis framför honom.

Kim tänker: Kan man ha sådan här tur tre gånger? Men nästa gång kommer han garanterat bli påkörd.

–Fattar du trögt? skriker killen. Flytta på dej!

–Är du helt jävla störd i huvet? Stäng av motorn å kom ut ur den där kukfölängarn, så vi får snacka om saken ...

Daniel höjer på ögonbrynen och flinar.

Mannen i bilen lyfter upp handen och ger Kim ett fuck you-tecken som svar. Han vill komma därifrån. Men den enda vägen är att backa hela denna enkelriktade väg, förbi de parkerade bilarna utmed vägens ena sida, tillbaka och vända vid korsningen.

Och Kim står i hans väg och vägrar släppa förbi honom. Han ska absolut ha en ursäkt från honom och han vägrar ge upp ... Möjligen är han nu så arg på killen att han tappat förståndet.

129 Ilsknar till rejält

Men när inget händer stegrar ilskan och han blir så förbannad att det slår eld och lågor om honom. Han lägger sig framåtstupa över den låga motorhuven och börjar slå och banka med knutna nävar mot plåten. Egentligen vill han hoppa upp och stampa på motorhuven, för att göra mesta möjliga skada, men nöjer sig med knytnävarna.

–Va i helvete tar du dej till, idiotjävel? vrålar mannen i bilen ilsket.

–Men de är väl för helvete ja som ska fråga dej de! Du va nära att köra ihjäl oss kan ja upplysa om.

Chocken stannar i ett låst läge och Kim ligger kvar på magen över motorhuven. Och han fortsätter slå ilsket med nävarna ...

Bilföraren rusar högt igen med motorn, i ännu ett försök att skrämma bort honom från motorhuven. Han vågar inte kliva ur bilen. I stället börjar han än en gång backa den.

Kim försöker ligga kvar med en fot i ett stöd mot en av två utanpåliggande extraljuslyktor och en hand i ett grepp om ena backspeglarna.

Han är rädd, men mest förbannad. Och än mera rädd och förbannad blir han när mannen, i full rivstart kör fram, nitar i en häftig bromsning och försöker skaka av honom från motorhuven.

Men han lyckas hålla sig kvar.

Mannen gör ett nytt försök ... men Kim hänger kvar som ett klistermärke.

Mannen backar ännu en gång och ökar farten. Kim är beredd på det värsta, greppar extra hårt om backspeglarna och trycker fast foten mot lyktan. Han sänder iväg en vädjan och försök till övertalande blick till honom, men möts bara av två iskalla och hårda ögon färgade av hat.

–Okej, du får en sista chans att hoppa av.

–Stäng av motorn, så ska vi snacka, säger Kim och slår med den andra handen mot framrutan.

Han hör mannen räknar ner från fem, och på noll gör han ännu en rivstart. Trampar gasen i bott och kör i en våldsamt accelererande fart. Och några meter innan en korsning, en bit fram, tvärnitar han så det skriker i däcken.

Bildäcken sopar marken och lämnar ett flera meter långt bromsspår i asfalten. Och det blir omöjligt för Kim att kunna hålla sig kvar. Han far ner i backen och rullar runt på sidan ett par varv.

Han ligger orörlig på vägen. Känner efter om han har blivit skadad i fallet och om han har ont någonstans. Men han verkar ha tur. Han funderar, samtidigt som han samlar krafter att resa sig upp.

Varför är mannen så korkad och omogen? Och varför är han själv så förbannat dumt envis, med livet som insats?

Han ligger kvar ytterligare någon sekund. Ger sig tid att hämta sig från fallet. Tur är att han inte slår sig så mycket. Slår sig mest i armen.

Mannen väljer inte att köra framåt över honom den här gången heller, utan backar ännu en gång. Men den här gången slarvar han med att inte titta bakåt så noga. Vem som helst skulle ha kunnat stå ivägen bakom och bli påkörd.

Daniel ropar, och Kim svarar att han ligger mitt ute på vägen, ganska nära korsningen. Daniel hör att Kim är en bit ifrån honom och han börjar gå mot honom.

–Va är de som händer? Nu måste ja få veta.

–Jo, den där bilföraren ... han är galen. Han ska fan inte köra bil. Men hur stoppar man dom?

Daniel går i riktning mot Kims röst och stannar framför honom, sträcker fram handen. Kim tar tag i hans hand och får hjälp att komma upp.

Han ser bilen stannar till en bit bort, den gasar och rusar med motorn.

–Nu Daniel, är de nog klokast att inte va kvar på vägen.

Och i nästa sekund ska bilen köra fram mot dem, men bilförarpuckot glömmer byta växel och har kvar backen. Istället för att åter igen rusa framåt, med gasen i bott, går färden bakåt och rakt in i fronten på en, några år gammal, mörkblå, Volvo 740 som precis har kommit fram på vägen bakom. Och det blir en våldsam smäll.

Kim rycker till med hela kroppen, då han ser och hör smällen, och ser hur bilföraren till sportbilen blir än mera förskräckt.

–Jesses, nu backa han rakt in i en Volvo. Herre jesses, vilken smäll! Men varför håller han på så här?

–Kim, vi kan väl gå härifrån? ber Daniel.

–Ja, de är nog bäst.

130 Påbackad

Volvo

Kim, Daniel, bildåre och volvoägare, centrum

Kim funderar över hur galen denne man egentligen är. Är han kanske också psykiskt störd och borde söka vård? Det är nog inte värt att ta några fler risker, utan hellre sätta sig och Daniel i säkerhet.

Den bakomvarande, numera påbackade Volvon, tutar hysteriskt. Förmodligen har föraren fått en chock. Han vevar ner sidorutan och skriker ut:

–Hur i helvete kör du människa?

–Kim, kom ... vi går bort från vägen, säger Daniel och drar i hans arm.

–Vänta, gå du så länge, ja ska bara se va dären kommer att göra här näst.

Kim leder honom bort till en tryggare och

säkrare plats vid sidan av vägen.

–Okej, men stå då för guds skull inte mitt på vägen.

Daniel ställer sig på trottoaren, vid sidan av och framför en parkerad bil.

Kim är fortfarande förbannad på bildären och går sakta fram till honom.

–Stäng av å kom ut, om du inte vill få en till lykta trasi.

Han får ännu ett fuck you-tecken, med ett långfinger i luften, av mannen i sportbilen som nu också räcker ut tungan.

Blir på nytt provocerad och kliver fram några steg mot bilen och måttar en spark mot backspeglarna, som knäcks och lossnar och hänger nu löst i ett par ledningar.

Och mannen ilsknar ännu mera.

–För helvete ditt föbannade as, ser du inte skillnad på en lykta å en backspegel?

Och som svar måttar Kim ännu en spark mot den andra lyktan, som går i kras.

–Men nu är de justerat, säger han hårt och med ett elakt flin. Ta nu å kom ut me dej ditt fega kräk, så får vi snacka.

I tvärstoppet försöker sportbilen fortsätta backa, vilket inte ger annat än enorma däckspår

i marken. Han kommer inte längre åt det hållet för Volvon står ivägen.

Kim tittar på registreringsskylten, memorerar bokstäverna och siffrorna i sitt huvud. Han ber också Daniel komma ihåg dem. Daniel plockar fram sin minibandspelare och läser in registreringsnumren.

Sportbilen rusar kraftigt igen med motorn. Kim förstår att nu kommer killen köra framåt, och han kommer inte kunna hindra honom med att stå ivägen. Galningen kommer bergis att köra över honom – som att han är hundra procent säker på att Kim denna gång inte kommer våga annat än att flytta på sig.

Sportbilen gör ännu en rivstart och kommer mot honom.

Daniel ropar oroligt.

Men Kim vågar inte längre stå kvar. Han flyttar på sig åt sidan i samma ögonblick som bilen är på väg att köra på honom.

Den kör med mycket hög fart förbi honom, rakt genom korsningen, utan att stanna. Kör sedan förbi Hotel Plaza och försvinner åt vänster nere vid allén.

Kim tittar bort mot Volvon. En förskräckt herre i sextioårsåldern kliver ut ur sin bil.

–Såg du? Vilken galning! Han backa rakt på mej, den jäveln. Inte fick ja tagit hans registreringsnummer heller.

Han jämrar sig och tittar mot Kim. Tittar sedan studerande på sin bil och finner att vänster framlykta är trasig. Annars hade Volvon klarat sig förvånansvärt bra.

–Hej, säger Kim och går fram till mannen med Volvon. Ja, den galningen tänkte visst köra över mej, oss – killen där borta å mej, alldeles före du kom.

Han pekar bort mot Daniel, och fortsätter:

–Har du en penna, så kan du skriva upp bilnumret. Ja kommer fortfarande ihåg de.

–Tack, va bra! Ja tror ja ska ha en penna i bilen.

Han går tillbaka till sin bil och plockar fram en penna ur handskfacket. Därefter tar han fram ett cigarettpaket och en tändare ur bröstfickan på skjortan. Han sträcker fram paketet för att bjuda, men Kim tackar bestämt nej. Mannen tänder en cigarett, drar flera stora bloss i en tät följd och blåser ut stora moln av rök runt sig. Och försöker tala lugnt när han säger:

–Ja, han va en riktig vettvilling, helt galen. Såna ska inte gå lösa. Undrar om han va

påverkad av nåt – alkohol eller droger?

–Ingen aning, men nåt måste han ha gått på, eller så va han bara galen. Han borde ha stoppats. Men hur?

Kim kör ner händerna i fickorna på shortsens och tittar samtidigt på skadan som Volvon fått. Han ger mannen sportbilens registreringsnummer, men kollar först med Daniel om de var rätt memorerade. Och Kim kom ihåg fel på sista siffran. Den var ett – inte sju. Mannen skriver ner bokstäverna och numren på cigarettpaketet.

Daniel undrar vad det är som händer. Han känner inte någon kontroll och vill bli informerad.

–Jo, vi hade tur, Daniel, säger Kim och går bort till honom, där han står vid någons parkerade bil. Du å ja va nära att bli påkörda av en galning i en röd sportbil. Den backa sen på en bakomvarande Volvo. Nu är sportbilen puts väck, men vi tog hans registreringsnummer.

Kim tittar på Daniel som ger honom ett svagt leende. Han är så himla snygg: med bakåtkammat hår, en liten knorr till lugg framtill över pannan, och de tuffa solglasögonen. Och han noterar hans vita käpp som ligger vilandes i högra handen. Det känns som att han inte får

nog av att titta på honom.

–Ja, jo, ja förstog att de va nåt sånt, säger Daniel och ler för fullt mot honom och sänker sedan sitt ansikte, som om han riktar blicken ner i marken. Och han verkar fundera över något.

Mannen med Volvon pratar till Kim och söker hans uppmärksamhet. Han pratar om att göra en polisanmälan och vill be honom ställa upp som vittne till händelsen.

Kim förstår att Daniel har tröttnat på den här historien och nu av att mannen med Volvon vill ha all hans tid med uppmärksamhet. Han vill inte lämna Daniel, men känner sig också skyldig att ställa upp för mannen. Så hur ska han göra?

Men han får en idé och ber Daniel att de ska träffas på stan om en stund och på en bestämd plats. De bestämmer utanför Commercehusets nedre entré om en halvtimme. Under tiden fram till dess kan Kim ge sin tid åt mannen med Volvon.

–Gärna. Vi kan gå å ta en fika eller gå å köpa en glass. Å du ... tack för att du hjälpte mej över vägen, fast de känns som ja fortfarande är på fel sida ...

Daniel flinar lite förläget mot honom.

–Vi kom aldri så langt som över vägen, flinar Kim tillbaka. Får ja hjälpa dej över nu?

Han lägger åter igen handen på Daniels axel för att leda honom över vägen.

–Tack! De va snällt, men ja klarar nog de själv. Är de okej om ja bara lämnar er nu? Ja ställer gärna upp, om du, ni, behöver mej som vittne. De är bara de att ja vet ju inte mer än de som ja hört. Ja hörde hur hotfull den där mannen va å hur han svor åt dej – oss ... däckjtuten å smällen. Men annars vet ja inte ...

Daniel känner sig utanför, inte så betydelsefull, och lite ivägen. Allt handlar om en galen man och en påkörd Volvo. Detta som han inte har något större grepp om, utan mest bara kan fantisera och föreställa sig.

Han har ingen lust att vara kvar här. Vill vidare, gå och kolla på byxorna i affären, innan mer av dagen blir förstörd.

Kims vänlighet med hjälpsamhet får honom också att känna sig liten och hjälplös. Nu kan han typ inte ens klara gå över vägen själv. Så här hjälplös brukar han inte känna sig i vanliga fall och han vill inte känna sig så nu heller.

–Nä, visst, självklart ..., svarar Kim vänligt och klappar honom lätt på axeln. Ja kan, bara

om du vill, kolla om de är fritt innan du går över. Å om du går över nu, så är de helt fritt från bilar.

–Tack, de va snällt, svarar Daniel och går över vägen.

Han tar sedan grusgången genom Helena-parken, men stannar inte vid fontänen. Fast då han går förbi och hör ljudet från brusande vatten får han en varm känsla som strömmar skönt genom kroppen. Han tänker på mötet med Amir och hans mammas stora missförstånd eller mer förhastade slutsats, som ju gav honom ett ofrivilligt dopp i fontänen. Amir, som trots sina egna stora bekymmer med mobbare och rasism, har en sådan förmåga att göra honom glad.

Allting känns liksom lättare i Amirs sällskap. Kanske är det delvis för att han är så okomplicerad att vara med och för att också han är van vid att försöka hantera svåra situationer. Lille Amir ser upp till honom och är i beroendeställning till honom och hans skydd – och hans synskada finns liksom inte.

Kim går tillbaka till mannen med Volvon, ger honom sitt eget telefonnummer, ifall han behöver honom som vittne till smällen. Han får också mannens nummer, om han behöver

honom utifrån händelsen med sportbilen och bildåren.

Och mannen står en stund och muttrar beklagande över händelsen.

–Nä, de är inte roligt när sånt här händer, svarar Kim medlidsamt.

Efter en liten stunds prat och studeranden av Volvons skador i lacken och en trasig framlykta beklagar sig Kim över att han har bråttom och måste iväg.

Han vänder om, går bort till sin cykel, men mannen följer efterhängset efter och pratar bekymrat. Förutom att han pratar om att han nu fått sin bil påkörd, så vill han också prata om privata bekymmer och ledsamheter.

Hans fru har nyligen lämnat honom, för en annan, yngre man. Och hans ena dotter har problem med spriten, detta mest på grund av att hon har en alkoholiserad man som är dum och slår henne. Hon vill aldrig komma till insikt om att denne man är på väg att dra henne ner i fördärvet.

Kim känner att han inte orkar höra på mannens alla problem. Men han lovar bestämt att ställa upp till fullo som vittne för att hjälpa honom ...

–Hoppas de kommer att ordna sej – me allt, säger han med en medlidsam ton. Ja måste tyvärr iväg nu.

Han hoppar upp på sin springare och drar bara iväg. Känner mannen som lite jobbig och funderar med eftertanke på om det var så klokt att ge honom sitt telefonnummer. Men det var ju tvunget, för att mannen ska kunna få tag på honom. Hoppas han har vett på att bara ringa om han behöver honom som vittne. Men om han ringer bara för att få beklaga sig och få tröst i sina familjeproblem – vet han inte om han orkar med.

KLÄDBUTIK

131

Shoppingtur på stan

Kim och Daniel, centrum

Daniel har tagit vägen upp mot Hertig Johans torg och satt sig på muren till fontänen.

Denna fontän är större än den i Helenaparken och suset från vattenspruten hörs mycket starkare. Han vet att det finns flera bronsskulpturer utplacerade i en ring runt i den fyrkantiga fontänen.

Han kan också höra ljud från människor från alla håll. Runt omkring på torget är det så gott som alltid människor.

Busshållplatserna ligger angränsande till torget. Daniel brukar aldrig åka buss, inte sedan

dagen då han förlorar synen. Det är så besvärligt att sitta inne på bussen, känna sig uttittad och att man då själv inte har någon kontroll över läget där inne. Det är besvärligt att vara så beroende av att bli visad till en ledig sittplats och att be chauffören säga till när det är dags för avstigning.

Men om han har med ett resällskap som är seende är det inga som helst problem att åka buss eller tåg, för då har han någon som kan ledsaga honom.

Han har ändå rätt till ett visst antal resor med färdtjänst per vecka och då behöver han bara betala så mycket som gäller för att åka buss. Likaså när han behöver åka till en annan kommun i Skaraborg, som till exempel när han åker till föreningen i Skara, då tar han färdtjänst/taxi och betalar för vad det skulle ha kostat med buss. Resterande betalas av staten.

Men som oftast, när han ska till föreningen i Skara, brukar han få åka med Maggan och Gerhard, vilket är helt i topp.

Kim cyklar bort till Commercehusets nedre ingång och parkerar cykeln i cykelstället strax utanför. Går sedan in i Commercehuset.

Daniel lämnar fontänen och tar sig diagonalt

över Hertig Johans torg, som är markprydd med kullerstenar och runda stenar. De runda stenarna är lite ojämna och svåra att gå på, tycker han.

132 Byxor och tröja

Inne i Commercehuset tar han rulltrappan upp till tredje planet, där det också finns butiker samt ett mycket mysigt kafé.

Han svänger in på Assbecks Modehus, en klädaffär som han brukar handla i. De har snygga kläder, som inte brukar kosta en hel förmögenhet. Han vet exakt var byxorna ligger, dem som han tidigare bestämt sig för, men som tagit slut. Men att ta sig fram dit på egen hand, genom trånga passager, mellan klädställ och hyllor, är lite besvärligt. Så bäst är om någon ledsagar honom.

Och även denna gång gör han som han brukar, när han ensam kliver in i en affär:

klädaffär, skoaffär eller annan affär. Han ställer sig innanför entrén och väntar på att någon expedit ska komma fram till honom och fråga om han vill ha hjälp.

Ibland undrar han om det är hans vita käpp som magiskt signalerar åt någon expedit att komma till honom. Och det tar som oftast inte mer än någon minut. Så också nu.

–Hej! Katrin heter ja å ja är personal här på Assbecks. Behöver du hjälp?

–Hej, Katrin! Tack, gärna. Daniel heter ja å ja skulle vilja ta mej bort till bordet me jeansbyxor i flera färger, som ni annonserar om i tiningen.

Katrin låter ung på rösten, max tjugo år. Har en mycket trevlig, pigg och glad röst. Han vill så gärna veta mer om henne, till och med bli vän med henne. När han hör henne prata suggs han till hennes sköna personlighet. Hon verkar så urmysig. Det är som att hon förtrollar honom.

Han får hålla i hennes arm när hon leder honom fram till jeansbordet. Hon ber att få låna hans hand. För den till en hög med svarta jeansbyxor, sedan till en hög intill med blå byxor, och därefter till en hög med mossgröna.

Han tackar och säger att nu vet han bra vilka

färger som finns i högarna på bordet.

Hon frågar om han vill ha hjälp med att hon plockar fram hans storlek. Men han säger att han först vill få känna och klämma lite på byxorna, att han nog på egen hand kan känna sig fram till rätt storlek på dem.

Han tackar så mycket för hennes hjälp.

Hon säger att om han behöver mer hjälp kan han bara räkka upp handen – som i skolan – och då kommer hon så fort hon får syn på hans hand.

Han tackar än en gång, lovar att göra så om han känner att han behöver mer hjälp.

Och nu står han äntligen framför högar med byxor. Det är bara att plocka ut dem som känns bäst.

Han tänker att han borde hinna plocka ut ett par och lägga undan dem, innan han går för att möta Kim. Eller kanske han rent av också hinner köpa dem.

Och i nästa sekund tänker han: Varför bestämmer han inte med Kim här inne på Assbecks? Nu blir det ju så mycket krångligare.

Daniel plockar upp och viker ut byxorna, men känner inte riktigt igen dem. De känns mjukare, som bomullsbyxor och inte som jeans.

Dessutom finns det inga metallknappar i gylfen. Känner en stor besvikelse rusar igenom honom. Han vill ha jeans – inte bomullsbyxor.

Han blir alltmer osäker, känner på byxorna i högarna intill som också ligger uppe på det stora bordet. Och i en byxhög längre bort finner han byxor som känns som de han tidigare kollat ut.

Det måste vara dessa, tänker han något lättad och känner överallt på dem. Han orkar inte med att bli besviken ännu en gång. Och till hans stora glädje har dessa byxor dessutom metallknappar i gylfen.

133 Kim dyker

UPP

Kim är snabb som blixten och bestämmer sig för att hinna med en skoaffär innan mötet med Daniel. Till sin stora förvåning hittar han ett par snygga skor inne på Din Sko och för ett rimligt pris. Han blir störtförtjust i dem då de är dimblå

och kommer passa fint till kostymen. Skorna har mjukt skinn och är sköna att gå i. De har också en rem med ett oxiderat metallspänne på utsidan.

Han kommer att tänka på att han nog inte kan ha vita tubsockor till sin klädsel för bröllopet. Det kommer i alla fall inte Camilla gilla.

Han går och betalar skorna. Tittar på klockan och tänker: Hur mycket var klockan när Daniel och han bestämmer tiden då de ska träffas. Och har det snart gått en halvtimme. Nej, max tjugo minuter. Han kan nog hinna med att köpa ett par strumpor också. Kanske gör det inget för Daniel om han kommer någon minut för sent.

Han skyndar vidare in på Assbecks för att försöka hitta ett par snygga strumpor.

Och till sin förvåning ser han Daniel där inne stå och riva runt bland byxorna på ett bord. Och nu ser det ut som han har funnit ett par. Han står och håller tveksamt i ett par mossgröna jeans. Vrider och vänder, känner överallt på dem, på fickorna, sömmarna ... Kim blir nästan tårögd när han ser på honom, hur obeslutsam han är och hur han söker och söker med händerna över byxorna. Faktum är ju att Daniel måste känna för att få reda på hur de ser ut.

Kim vill skoja lite med honom och förvränger rösten något så att den blir mörkare.

–Tjenare. Ska du köpa byxor?

Daniel rycker till något av överraskning, stannar upp i studerandet av byxorna, vänder upp ansiktet och lyssnar.

–Jo, ja hade tänkt de, svarar han lite misstänksamt. Han tänker att rösten inte låter äkta och är lite ansträngd.

–Dom du håller i är himla snygga, säger Kim med samma mörka röst och försöker låta vänlig, mjuk och vägledande, som om han var en anställd i butiken. Dom måste du bara prova.

–Vem är du? De är nåt me din röst. Du brukar inte låta så där, eller?

Daniel lägger ner byxorna och vänder sitt ansikte mot det håll rösten kom ifrån.

Kim börjar flina och släpper fram sin riktiga röst igen.

–De är ja, Kim, som försökte hjälpa dej över vägen förut.

Han går runt byxbordet och kommer fram till Daniel. Läger en hand på hans axel, som för att hälsa.

–Ja, hej igen. Trevlit att råkas på nytt! Är de här byxorna mossgröna?

Daniel håller upp dem för honom.

–Visst! De är ursnygga. Men är de rätt storlek? Vilken storlek har du? Ja kan hjälpa dej å leta fram dom åt dej.

Kim känner nåt konstigt i bröstet. De är som om något hugger till i honom och då som han tittar på Daniels otroligt söta ansikte. Det hugger till flera gånger.

–Ja brukar ha storlek förtiåtta. Va står de på dessa?

–Femtivå.

–Oj, dom är för stora.

Daniel lägger tillbaka dem snyggt överst i en byxhög. Han låter mycket glad och tacksam, både av att få Kims hjälp men också av hans trevliga sällskap.

–Här ... mossgröna jeans i storlek förtiåtta, varsågod min herre, säger Kim och försöker agera expedit.

–Tack, va bra, ja ska gå å prova dom. Du Kim, ser du en snygg T-tröja här inne?

–Ja ska kika. Här har du byxorna. Dom är nedsatta me en hundring å kostar nu fyra-hundraförtinie. Här borta finns snygga T-tröjor å dom kostar hundratjunie. Dom har olika tryck på ryggen å finns i grönt, blått, rött å vitt. Ett

tryck är på en sandstrand på Veracruz, med palmer å havet i bakgrunden. Ett annat föreställer New York, de är en massa skyskrapor på bilden plus Frihetsgudinnan strax intill. Å här är ett som föreställer Egypten, pyramiderna finns i bakgrunden å nära kameler som promenerar i sanden. De va nog allt. Va tror du?

–Dom verkar fina allihop, men står de inte New York, Egypten eller – Veracruz på bilderna?

–Jo, visst, namnet på staden, landet, står alldeles under bilden.

Han måste nu småle och då som han ser på Daniel. Han ser himla fundersam ut, höjer och sänker på sina mörka ögonbryn så mysigt.

–Den med palmerna, finns den i rätt så tar ja gärna en sån. Veracruz, ligger inte de i Mexiko?

–Ingen aning.

Daniel ser fortfarande fundersam ut, men nu funderar han mest över vem Kim egentligen är. Han koncentrerar sig och fokuserar på hans röst som han insuper och sparar i minnet.

Kim låter så trevlig, vänlig och omsorgsfull – och nog för att han verkligen bryr sig om honom. Hans röst är speciell, lite mörk – och

sluddrig. Och ibland pratar han fort och nästan snubblar fram genom orden. Vissa ord är ibland lite svåra att tyda och uppfatta.

Han låter mycket trevlig och verkar enormt snäll.

Daniel bjuder på ännu ett leende.

–Jo, här är en å i large. Den kommer passa dej utmärkt å ihop me jeansen bli de ursnyggt.

–Va bra, dessa kommer ja bli nöjd me, byxorna som tröjan.

134 ENORM dragningskraft

När Kim tittar på honom känner han en sån dragningskraft, och det blir jobbigt att inte dras med. Han får en sådan lust och begär till honom, skulle kunna direkt ta med honom hem, hem till sängen och förföra honom.

Och i nästa sekund tänker han på Camilla, på vilket strul det har varit, på hur nära det var att han skulle ha mist henne, att hon på riktigt

allvar bett honom fara och flyga.

Men Daniel är bara så förförisk: i sitt leende, sin mörka, hesa och sexiga röst, sitt sätt att röra sig. Och hans lilla, runda och fasta rumpa rör sig så försiktigt och oskuldsfullt under byxtyget när han går.

Tankarna hoppar lekfullt och fantiserar mellan Daniel och Camilla. De är som gymnaster på elitnivå. I ena stunden är han med Daniel klängandes i både ringar och barr och i andra stunden är han med Camilla runt på matta och över bock.

Och någonstans kan han inte bestämma sig för med vem han vill vara. Det är lika roligt och underbart med dem båda. Men om han fortsätter gymnastisera med Daniel – hur blir det då sen med Camilla?

Nej, det går inte. Han måste fortsätta med henne, måste välja henne, och välja bort Daniel. Men hur ...?

Det han har att göra nu är nog att bara tacka för en himla trevlig pratstund och därefter dra ... Sedan får Daniel hantera och ta det som han vill. Ingen hänsyn får tas, utan det är raka puckar som gäller. Han har ju Camilla tryggt i sin hand igen och inget får förstöra det.

Det gör ont att välja men det måste bli så här – och innan det är för sent.

–Väntar du, så ska ja gå till provhytten å byta om. Du får va mitt smakråd å säja va du tycker, om kläderna passar ...

–Ja, fast ... ääh ... Okej, den här vägen, min herre.

Kim krokas i Daniels arm och visar honom fram till provhytterna. Daniel ber honom vänta medan han byter om. Han kliver in och drar för det lilla sparsamma tygstycket till draperi.

135 Vänder om

Efter att ha sovit dåligt och kört ett långt arbetspass med hårt arbete känner Kim sig trött, sömnig och på gränsen att må illa. Varför väljer han en dag som denna att göra sina ärenden på stan? Varför inte en annan dag, som i morgon? Eller var allt undermedvetet och ett sätt att försöka känna sig in i om han verkligen vill gå på bröllopet?

–Nä, vet du va, Daniel, nu behöver ja gå å kika på ett par strumpor. Men de blir inga

tubsockor den här gången. Sen måste ja skynda mig hem.

Daniel blir avbruten när han precis har fått av sig sina kläder och står i bara mässingen. Han drar upp draperiet, som i ett försök att höras bättre och få närmare kontakt när han pratar.

Kim blir förvånad och tänker: Har han inga hämningar den mannen? Sedan far hans blick upp och ner över Daniels halvnakna och solbrända kropp, över de väl framhävande musklerna, den smala midjan, benen ...

Kim måste rygga ett par kliv, streta emot, för att inte riskera att sugas in i hytten tillsammans med honom. Han tar tag och söker stöd i ett klädställ intill, i ett försök att inte ramla.

Daniel står stilla och tyst, som en staty, och han blir besviken. Lite mer än så här har han väl väntat sig och hoppats på med det här mötet.

Inte heller Kim säger något.

Daniel gör ett försök att bryta tystnaden och att skapa ett möte. Han tar tag i byxorna han ska prova och börjar dra på sig dem, och säger samtidigt:

–Men, kan inte ja få bjuda dej på fika ...
nånstans ... först innan ...?

Han som har börjat känna både nyfikenhet och intresse för Kim, och vill inte släppa honom riktigt ännu.

Kim står och tittar på honom och drömmer sig bort.

Nu är de ute på en äng och springer hand i hand. De snurrar runt, hoppar och dansar ...

Och vips välter han hela klädstället i golvet, och ramlar själv ner över alla plagg som tar emot honom mjukt. Han vaknar till och blir förskräckt av sin klumpighet. Tar ett rejält tag och välter upp klädstället. Plockar hastigt upp några skjortor som ramlat ner på golvet och lägger upp dem lite slarvigt på stället. Känner hur folk runt omkring tittar iakttagande på vad han har för sig. Det blir pinsamt och han känner brådska med att komma därifrån.

–Nä, du, ja måste tyvärr iväg nu. Ja hinner nog inte kolla på strumpor. Ja ska resa bort i eftermidda, nu om en liten stund. Ja måste skynda mej. Hej ... vi kanske ses ...

Han märker hur lögnen enkelt rinner ur honom. Och det finns ingen anledning att tvivla på den uppgiften.

–Ja ha ... okej, ja förstår, säger Daniel med en besviken ton. Tack då, än en gång för hjälpen

– me byxorna å tröjan.

Han drar en lång och missnöjd suck, lyfter en hand slapt i luften i en orkeslös vinkning, och säger:

–Kan vi inte byta telefonnummer me varann?

Men han får inget svar då Kim har försvunnit och är redan på väg ut från affären.

–Kanske behöver du mej som vittne, ändå ... vittne till händelsen förut ... Kim ... Kim, är du kvar?

Daniel står bara stilla och väntar. Men han vet inte längre vad han väntar på. Allt känns så himla tomt ... kallt och ensamt.

HEMMA IGEN

136 Tomhet

Kim, hemma

På vägen hem känner Kim någon form av tomhet inom sig. Det är något som känns fel, men han kan inte riktigt begripa varför eller vad. Han frågar sig själv: Om det är någonting med Daniel som gör att det känns så här, som får det att kännas som det börjat spöka i hans liv, som också river upp i hans känslor igen?

Nej, det får inte vara sant, får bara inte hända. Han har ju bestämt sig för att leva och vara som en riktig heterokille nu. Det var nog en himla tur att han haft förstånd nog att gå därifrån inne på Assbecks och med det lämnat Daniel i tid, så att säga.

Men denna besvärande känsla med tomhet förföljer honom resten av dagen.

137 Eftertankar

Daniel, Garpadammen

På vägen från Commercehuset stannar Daniel till vid en glasskiosk och köper en mjukglass med massor med chokladströssel på.

Han går bort till en gräsmatta och sätter sig i gräset under ett träd. Lutar sig bak mot trädet och njuter av sin glass. Hör en geting men bryr sig inte.

Tänker på Kim och händelsen med bilen tidigare, och på mannen med Volvon. Hur mycket skador kan hans bil ha fått? Han har inte någon klar och hel bild av vad som hänt, men känner fortfarande nyfikenhet och önskar gärna få veta mer ... hur det har gått – slutat.

Likaså skulle det varit trevligt att lära känna Kim över en fika. Men han får så bråttom, och så plötsligt.

Även här känner han ett stort varför. Kommer han att få svar på detta, och kommer han att träffa honom igen?

När han har ätit upp glassen reser han sig upp och går till Garpaparken. Där finns en lång, välsorterad blomsterrabatt med alla de slag av

blommor. Han tycker först om att ta och känna på blommorna och sedan lukta hur de doftar. Vissa av dem luktar starkt och gott medan andra luktar nästan ingenting.

Han plockar med sig några olika sorters blommor från planteringen, sätter sig på en parkbänk strax intill Garpadammen, som är en vackert konstruerad liten damm. Med kvackandet från änderna och gässen i bakgrunden studerar han blommorna, känner på dess former och dofter.

Han vet mycket väl att man inte får plocka blommor från kommunens blomsterrabatter. Men det är annars inte så mycket galet han gör. Så det här vill han kosta på sig, eller mer ursäkta sig för. Han ingår nog säkert bland undantagen. Vem skulle ha hjärta att vilja sätta dit honom, för att han älskar blommor och njuter av dem, fast på sitt eget speciella vis.

Han får snart sällskap av några gräsänder som kommer mot honom för att hälsa: "Kvack kvack!"

–Ja, kvack kvack! svarar han.

Inte långt därefter hör han kanadagässen skrika: "kvack kvack!" något skränigt.

Han tänker: att nu så skulle han ha haft bröd

med sig. Med lite bröd i handen kunde man lätt få ihop en hel allsång med fåglarna.

Han sitter ännu en stund på parkbänken och njuter av livet i Garpaparken, av livet från växtligheten, fåglarna och den sköna värmen i luften.

Något som han inte njuter av, men inte kan undgå att höra, som han gärna vill få slippa, är all biltrafik som susar förbi på vägen strax utanför parken.

Han reser sig upp från bänken, tar kläd-kassen i sin ena hand och sin käpp i den andra och går bort från parken, sedan längs med allén på väg till taxistationen.

138 Bilkrasch

Kim, hemma

Kim gör sig redo att lägga sig redan efter kvällsnyheterna på TV. Han tittar också på regionala nyheter och får sig en chock:

Go afton.

En tjuvemåri man frontalkrocka me sin sportbil,

i eftermiddas, mot ett trä, vid en avfartsväg intill Riksväg 49, strax utanför Skövde, på väg mot Skara.

Drogpåverkad hade han smitit från en polis-kontroll å sen jagats av en polisbil som försökt stoppa honom.

Han lyckades skaka av sej polisbilen, in på en avfartsväg, men troligen brustit i uppmärksamheten me att titta framåt, då han istället måste ha vänt sej bakåt för att titta efter polisbilen.

Mannen dog me stor sannolikhet direkt vid krocken.

Å nu över till en skolklass på högstadiet som har låtit ...

Kim stänger av TV:n och säger:

–Nä, de är inte sant. De kan inte va han ...

Men alla uppgifter i nyheterna stämmer med den man och bil han varit i trubbel med i dag. Och att nyheterna nu bekräftar att han var drogpåverkad ger honom en iskall kår utmed hela ryggen. Han förstår att det som han gjort, att ställa sig ivägen för mannen i bilen och sedan legat och hållit sig fast på motorhuven, var minst sagt en rent livsfarlig handling.

En ny kall kår kommer med tanken, att nu skulle han ha kunnat ligga på sjukhuset – eller till och med på bårhuset.

Och nu är mannen död! Det är svårt att begripa – att ta in ... Ibland går allting så fort. Man hinner inte ens blinka innan det värsta har hänt.

Tankarna fortsätter till Daniel. Han som var med om en massa obehagligheter utan att egentligen få något grepp om det. Kanske har han frågor om händelsen, men som han aldrig fått ställt. Han får egentligen aldrig chans till det. Kim tänker att han nog borde ha erbjudit sig att berätta för honom om händelsen. Men nu har han släppt honom, eller rättare sagt kapat bort honom. Och vem vet om de kommer ses igen.

Och i nästa tanke känns det som att han ångrar sig. Varför går han inte med honom och tar en fika? Vad skulle ha varit farligt med det? Vilken idiot han är. Han som haft på gång en fin vän, en vän som också kanske behövt honom. Men nu är allt som bortblåst.

Det ringer på telefonen. Han går och svarar.

Det är Börje, mannen med Volvon. Han låter uppjagad över det som inträffat med bilolyckan.

Han har tidigare i dag gjort en polisanmälan, men också anmält skadan till sitt försäkringsbolag. Den omkomne, unge mannens försäkringsbolag betalar för skadorna på hans bil. Och han kan nu bara beklaga det tragiska som inträffat.

Kim säger att han har dåligt samvete för att han brusat upp, skrikit och svurit, och inte minst vandaliserat mannens bil. Han menar att han kanske bör anmäla sig själv för det. För skadegörelse.

Fast det tycker inte Börje. Inte alls. Han menar på att Kim bara reagerar, som han gör, i någon form av försvar och för att han blir arg och provocerad. Och om mannen visat honom respekt från första stund, kanske med att stanna motorn, klivit ur, bett om ursäkt och frågat om han gjort dem illa – då skulle resten av tråkigheterna inte behövt hända.

Och om han använt bältet kanske han skulle ha överlevt krocken.

–Men mannen va ju inte vid sina sinnens fulla bruk, å han va drogpåverkad, säger Kim.

–Ja, tyvärr, han handla fel både mot sej själv å mot andra, å han visa nog bara ett rop på hjälp.

–Ja, fast de va ingen som hörde honom ...

som kunde hjälpa honom.

En stund senare somnar Kim gott efter ett par klunkar ur whiskyflaskan. Väckarklockan ska ringa igen vid kvart över två, för en ny arbetsdag.

139 Hemmamys

Daniel, hemma

Daniel har under hela tiden, sedan han träffat Kim tidigare i dag, haft svårt att få honom ur sina tankar. Han har blivit så nyfiken på honom, på vem han är.

Hemma igen byter han om till sina nya kläder. Han trivs bra i dem. De känns sköna. Det enda han inte tycker så mycket om är butiksdoften från dem. De luktar textildamm. Men efter första tvätten ska de vara helt okej att använda.

Mamma är på jobbet, och han småmyser för sig själv hela kvällen. Lyssnar igenom en taltidning, (nyhetsuppläsning på kassettband). Lyssnar sedan på radion och äter fruktcocktail

och kexrån fyllda med vanilj. Och efter det läser han i sin bok med punktskrift.